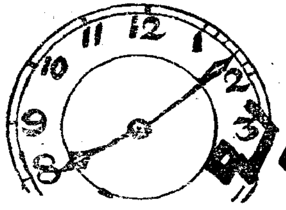

ఎనిమిది-ఎనిమిది

మునిమాణిక్యం

ఒక అమ్మాయీ అబ్బాయీ. ఆ అమ్మాయి చాల చక్కనిది. పదహారేండ్ల వయస్సులో, మాంచి యవ్వనంలో వుంది. ఆ అమ్మాయికి పెండ్లి అయింది; కాని అత్తవారింటికి ఇంకా వెళ్ళలేదు.

ఆ పిల్ల మొగుడికి ఇరవైఏండ్లు. కొంచెం పొడుగ్గా చామనచాయగా అందంగా వుంటాడు.

ఆ అబ్బాయి అత్తవారింటికి వచ్చాడు ఒక రోజున. అల్లుడు వచ్చాడని అత్తగారు మర్యాదచేసి మంచిభోజనం పెట్టింది. ఆ అత్తగారూ, మామగారూ ఎంత సంతోషించారో ఎట్లా మర్యాద చేశారో, అదంతా వివరించ నక్కరలేదు. ఆ చిన్నవాడు అత్తగారింట్లో ఉన్న మూడురోజులూ ఎల్లా ప్రవర్తించాడో వినాలి.

ఆ అబ్బాయి వచ్చినప్పటినుంచీ ఎవరి కోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్లు చూడటం మొదలు పెట్టాడు. ఫలహారం చేస్తున్నా భోజనం చేస్తున్నా, అతనిచూపులు ఒకగది కిటికీల మీదికే ప్రసరించేవి; అక్కడా, ఇక్కడా, అంతటా వెతికేవి.

దాపరికం ఎందుకు ? ఆ అమ్మాయి ఎక్కడుందో, ఒకసారి తనకళ్ళకు కనపడితే బాగుండునని అనుకొన్నాడు అబ్బాయి.

గదిలో కనక కంకణ ఝణఝణత్కార ధ్వనులు వినిపించేవి. అతని నేత్రాలు సముజ్వలములు అయ్యేవి. వాటిలోనుంచి రకరకాల కిరణాలు ఉద్భవమై దిక్కుదిక్కులా ప్రసరించేవి. అందులో కొన్ని నిశిత మైనవి, కఠిన శిలానిర్మితములైన కుడ్యములను చీల్చుకొని అంతఃపురాలలో ప్రవేశించి తిరిగి వస్తూవుండేవి. ఆ పెద్దఇంట్లో ఆపిల్ల ఎక్కడ దాక్కుందో కనపడలేదు.

అతని మనోవీధి అంతా నిబిడాంధకార బంధురమైపోయింది. కాని మధ్య మధ్య శయ్యామందిరాంతర్భాగాలలోనో, నిష్కుట ప్రాంతాలతోనో, గవాక్షాలలోనో ఆపిల్ల తళుక్కుమనేది. అదికూడా లేకపోతే అతడు తత్‌క్షణం వెళ్ళిపోయేవాడు.

ఆ కుర్రవాడి తలలో విపరీతపు ఆలోచనలన్నీ వచ్చిపడ్డయి. ఎవ్వరూలేకుండా చూచి ఆపిల్లతో మాట్లాడాలనీ, ఆ అమ్మాయి కళ్ళల్లో ప్రణయజ్యోతులు వెలిగించాలనీ బుద్ధిపుట్టింది.

ఆ సాయంత్రమే ఆ అమ్మాయిని కిటికీ లోనుంచి చూశాడు. ఆపిల్ల మళ్ళీచూచింది. పిల్లలు ఇల్లాగ ఒకరివంక ఇంకొకరు చూచుకొన్నారని విని నక్షత్రాలు ఆకాశంలోనుంచి తొంగిచూచి నవ్వుకొన్నవి. ఈ కబురువిని ఎక్కడోవున్న గాలిదేవుడుకూడా రయ్యిన పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. వచ్చి ఆపిల్ల బుగ్గలనూ, ముంగురులనూతాకి ముద్దెట్టుకొని వెళ్ళాడు ఆ ముసలితాత.

ఆరాత్రే ఒంటిరిగా వుండగా ఆ పిల్లను మాట్లాడిద్దామని ఆ అబ్బాయి అనుకొన్నాడు. స్నానంచేసి వస్తూ వస్తూ ఆగది కిటికీవంకే ఊరికేచూస్తూ నడిచాడు.

ఆరాత్రి ఆ కుర్రవాడికి సరిగ్గా నిద్రపట్ట లేదు. ఆ పిల్లను మాట్లాడిద్దామని పట్టుదల మాత్రం ఎక్కువైంది. ఆరాత్రి అంతా అల్లాగ అనుకొంటూనే నిద్రపోయినాడు. తెల్లవారింది. మళ్ళీ అనుకొన్నాడు సమయం జూచి ఆపిల్లను పలకరిద్దామని.

రెండవరోజు రోజు రోజంతా ఎంత ప్రయత్నంచేసినా అతనికి ఆపిల్ల ఒంటరిగా చిక్కలేదు. ఆ ప్రొద్దస్తమానమూ ఆ చిరుత ప్రాణి ఎంత తల్లడిల్లిందో నేను చెప్పలేను. చాలా జాలికలిగించే విషయము ఏమిటంటే పాపం ఆబిడ్డ అల్లాగే నిరుత్సాహంతో, నిస్పృహతో ఆ నిశీథంలో నిద్రపోయినాడు.

ఆరాత్రి అతడు సరిగా నిద్రపోయినాడని ఏ దుర్మార్గుడూ అనడు. అయితే ఒకటి రెండుసార్లు కాస్త కునికితే కునికివుండవచ్చు. అదైనా కలతనిద్రే: మెలుకువ వచ్చినప్పుడల్లా, అనుకొనేవాడు ఆపిల్లను తప్పకుండా రేపు మాట్లాడించాలే అని.

రెండురోజులు, అంటే ఒకలక్ష నెకనుల కాలం, వృథాగా గడిచిపోయింది. ఒక్క నిమేషమాత్రం ఒక్కమాట మాట్లాడటానికి అతనికి అవకాశం చిక్కలేదంటే ఏమనుకోవాలె! విధి అల్లాచేసింది! అవకాశం వచ్చినప్పుడు ఆపిల్ల ఈ కుర్రవాణ్ణిచూచి చటుక్కున వెళ్ళిపోతూ వుండేది. పాపము ఆ అబ్బాయికి ఏమీ తోచలేదు. అంతేగాని అతడు ప్రయత్నమేమీ తక్కువ చేయలేదు.

ఇంతలో భళ్ళున తెల్లవారింది. అది మూడోరోజు. ఆ మరునాడు వెళ్ళిపోదామని కూడా అనుకొంటున్నాడు. ఆరోజున అయినా తనకు మంచి అవకాశం కలిగించవలసినదని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థనచేశాడు ఆ అబ్బాయి. అతడు ఎంతగా బాధపడ్డాడో తెలిసికోగల రసజ్ఞులుకూడా లేరుగదా ఈ లోకంలో!!

2

భగవత్కృపవలన ఆరోజున ఆ అబ్బాయికి మంచి అవకాశం వచ్చింది. ఎల్లాగంటే ఆ పిల్లవాడు మేడమెట్లు ఎక్కుతూవుంటే అదే సమయానికి ఆపిల్ల కిందికి దిగుతూవున్నది. ఆ అబ్బాయి వస్తున్నాడని ఆపిల్లకూ తెలిసిందీ, ఆ అమ్మాయి కిందికి దిగుతున్నదని ఆపిల్లవాడికీ తెలిసింది.

ఆ అబ్బాయి ఇల్లా అనుకొన్నాడు మనస్సులో. 'ఆపిల్ల నన్ను జూచి తప్పక వెనక్కు తిరిగి పారిపోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తుంది. అప్పుడు నేను 'ఏయ్ అమ్మాయ్ మాట' అందామని నిశ్చయించుకొన్నాడు.'

సరిగ్గా ఆ సమయానికే ఆ పిల్లకూడా ఇల్లా అనుకొన్నది మనస్సులో. 'ఈ పిల్లవాడి సంగతి ఏమీ బాగుండలేదు. రెండు రోజులనుంచీ చూస్తున్నాను. పోనీ పోనీ అని ఊరుకొంటున్నాను. సరే కానీ! వస్తున్నాడు. కదా, నన్ను జూచి తొలిగిపోతాడో మర్యాదగా, సరే సరి. అల్లాగ లేక సరాసరి పైకి వచ్చి నన్ను రాచుకొంటూ పోయినాడో విల వేసి నాలుగు చీవాట్లూ వెయ్యాలె.

ఇల్లాగ ఇద్దరూ కృతనిశ్చయులై ఒకరికి ఎదురుగా ఒకరు నడిచారు. ప్రచండమైన వేగంతో పోతూవున్న రైళ్ళు ఒకదానితో ఒకటి క్కొట్టుకోబోతున్నవి. ఒక పరమాణువు మరియొక పరమాణువుతో ఢీకొనబోతున్నది.

ఈ సంఘటనను గురించి చదువుతూవున్నప్పుడు ఎవ్వరి గుండెలు కొట్టుకోకుండా వుంటయ్యో, ఎవ్వరు నిబ్బరంగా వుండగలరో నేను వూహించలేను.

ఒక స్త్రీ హృదయం, మరొక పురుష హృదయం సమాకర్షణపొంది వున్నట్లయితే ఇంతగా భయపడవలసి వుండేదికాదు. ఇక్కడ ఒకదానిని ఒకటి ప్రతిఘటిస్తున్నది. శివ, శివ ఎల్లాంటి అపచారము జరుగబోతున్నదో కదా! ఆ పిల్లవాడు పైకి వస్తున్నాడు—! ఆపిల్ల మెట్లు దిగుతూవున్నది!

అరెరే, ఆ పిల్లవాడు రాబోయే ఉపద్రవాన్ని ఏమాత్రం తెలుసుకోలేకుండా వున్నాడు సుమా! "అరే అబ్బాయీ, ఆపిల్ల పల్లెటూరులో పెరిగింది. ఔపాసన కాకముందు మొగుడితో మాట్లాడటం మహాపాపం అని అనుకొనే మనిషి. దానికి తోడు పెంకె. నీవు మూర్ఖపు పట్టుదలతో ఆ అమ్మాయిని పిలిచినా, చెయ్యి పట్టుకొన్నా ఆపిల్ల పెద్దగా కేకలువేసి, వాళ్ళ అమ్మనూ, వాళ్ళనూ పిలిచి నిన్ను అల్లరి పెడుతుంది. మరీ మూర్ఖం చేస్తివా నీ చొక్కాపట్టుకొని లాగి, నిన్ను మెట్లమీదినుంచి క్రిందికి నెడుతుంది కూడానూ!

"ఏయ్! అమ్మాయి! నీవు మటుకూ! ఏమిటా పెంకెతనము! ఆ అబ్బాయి మొగుడు గదా, అతను వస్తున్నాడని తెలిసికూడా తగుదునని యెదురుగా పోవటం యేమంత మంచిపని!"

కాని ఆపిల్ల మెట్లు దిగుతునేవుంది. ఈ అబ్బాయి మెట్లు ఎక్కుతునే వున్నాడు.

అబ్బాయి తల వంచుకొన్నాడు. కొద్దిగా భయపడుతూ వున్నట్టుకూడా స్పష్టంగా తెలుస్తునేవుంది. కాని అమ్మా! అతను రెండు రోజులనుంచీ ఆలోచించి ఆలోచించి, చివరకు బాగా ధైర్యం చిక్కబట్టాడు. ఆ అమ్మాయిని పలకరిద్దామని చాలా గట్టిగా నిశ్చయించుకొన్నాడు.

ఆ పిల్లకూడా ఆ కుర్రవాణ్ణి అవమానపరుద్దామని గట్టిగా అనుకొన్నట్లుంది. లేకపోతే ఎందుకు అల్లాగ భయం లేకుండా వస్తుంది?

"అరే, వస్తున్నాడు!" అనుకొన్నది ఆ పిల్ల, కుర్రవాడు మలుపుతిరిగి ఆమె దృష్టిపథంలోకి రావటంతోనే. "అదుగో వస్తున్నది!" అనుకున్నాడు ఆ పిల్లవాడు, ఆమె మలుపు తిరిగి అతని దృష్టిపథంలోకి రావటంతోనే.

కొద్దిగా గమనవేగం తగ్గినా, ఇద్దరూ ఎదురు బొదురుగా నడుస్తునే ఉన్నారు. మరీ సమీపంలోకి వచ్చారు.

జంకకుండా నడుస్తున్నాడు కుర్రవాడు గంభీరంగా, ధైర్యంగా. ఆ పెంకెపిల్ల ఎదురుగా వస్తునేవుంది సుస్థిరబుద్ధితో స్తిమిత మతితో.

అరిబాబా! ఎంతప్రళయం జరగబోతున్నది! తప్పకుండా, ఇదేదో పెద్ద అల్లరి కావలసిన విషయమే!

అయితే తమాషా ఏమిటంటే ఏవిధమైన అల్లరీ జరగలేదు! ఆపిల్లదారిని ఆపిల్ల వెళ్ళిపోయింది; ఈపిల్లవాడిదారిని పిల్లవాడూ వెళ్ళిపోయినాడు. అమ్మాయి అతగాడిని కన్నెత్తి అయినా చూడలేదు. ఆపిల్లవాడు ఆ అమ్మాయిని నోరెత్తి అయినా పలుకరించలేకపోయినాడు.

అబ్బాయి నావంక చూచినట్లయితే ముక్కచీవాట్లు వేసేదాన్ని అనుకొన్నది ఆపిల్ల. ఆపిల్ల తలవంచుకొని వెళ్ళిపోయిందిగాని ఒక కన్ను నామీద పారేసినట్లయితే తమాషాచేసేవాణ్ణి అనుకొన్నాడు ఈ ధీరహృదయుడు.

ఇల్లాజరిగింది ఆరోజున ప్రొద్దున ఎనిమిది గంటల యాభై నిమిషములకు.

3

పదిగంటలకల్లా భోజనాలైపోయినవి. పదకొండింటికల్లా ఇంట్లోవున్న ఆడవాళ్ళ భోజనాలుకూడా అయిపోయినవి. ఆపిల్లవుండే గదికూడా ఆ అబ్బాయి గుర్తుపట్టి ఇక సాగించాడు తన దండయాత్రలు.

ఆపిల్ల ఆ కిటికీదగ్గరకు ఎందుకోరావటంతోనే ఈ అబ్బాయి ధైర్యంగా ఆ అమ్మాయి వంకచూచి నవ్వాడు. నిజంగా ఆగుండె నిబ్బరాన్ని మెచ్చుకోక తప్పదు.

తనేదో ఘనకార్యం చేశానని ఆ అబ్బాయి అనుకొన్నాడు కాని ఆపిల్ల ఏమనుకొం

టున్నదో తెలిస్తేనా! ఆ అమ్మాయి ఇల్లా అనుకొంటున్నది. "ఈ అబ్బాయి నన్ను జూచి నవ్వటంకూడా మొదలుపెట్టాడు. నేను ఊరుకొన్నానా ఇది చాలాదాకా పోతుంది. ఎవ్వరైనాచూస్తే ఈపిల్ల కాకముందే మొగుడితో మాట్లాడుతున్నది, ఇదెక్కడి విడ్డూర్యమమ్మా అని ముక్కులూ మూతులూ విరుస్తారు. ఎందుకొచ్చిన అల్లరి! మొదట్లోనే ఏదో గట్టిగా చీవాట్లువేయాలె."

మళ్ళీ కాసేపువుండి అనుకొన్నదీ, "నేను చేయదలుచుకొన్నది ఏమంత కష్టమైన పని కాదు. మా అమ్మతోచెపితే ఆమె అల్లుడి గారినిపిలిచి నాలుగూపెడుతుంది."

మరికొంతసేపు అయిన తరువాత ఇంకో విధంగా అనుకొన్నది. "ఛా. ఛా. ఎవ్వరితోనూ చెప్పకూడదు. ఆ అబ్బాయి ఏమన్నా అనుకొంటాడు. ఒకరికిచెప్పటం ఎందుకూ? నేనేం చిన్నదాన్నా! ఆ నాలుగు మాటలూ నేనే అంటాను. అదైనా తొందరపడి అనివేయకూడదు. ఈ వ్యవహారం ఎందాకా పోతుందో కొంచెంచూడాలె. బహుశః నన్ను పిలుస్తాడు. పిలిచి ఏమంటాడో చూస్తాను! ఏమని పిలుస్తాడూ!! నాపేరుపెట్టి పిలుస్తాడా? ఛీఛీ. పెళ్ళాన్ని పేరుపెట్టి పిలుస్తాడా? తప్పుకాదూ? అతడి గొంతుచాలా మధురంగా వుంటుంది. అతని మాటల్లో సంగీతం దాక్కునివుంది. అయితేఏం! నేను ఆమాటలు వినిపించుకోను."

"ఆ అబ్బాయి నాచెయ్యి పట్టుకొంటాడేమో! ఆ అబ్బాయి అల్లాగచేసేలాగునే ఉన్నాడు. అల్లాగచేస్తే తమాషాగా వుంటుందనుకొంటున్నాడు. అమ్మ దొంగ! ఈ అబ్బాయి ఎంత తమాషాచెయ్యాలని ఆలోచిస్తున్నాడూ! నేను ఒప్పుకుంటానా! అసలు ఆ అబ్బాయికి చిక్కుతానా? కార్యంకాని పిల్లలు అసలు మొగుడిసమీపంలోకే పోకూడదు. నాకుతెలియదా ఏమిటి ఆసంగతి! ఆ అబ్బాయికళ్లు ఎల్లాగో మెరుస్తూవుంటవి. తళుక్కు తళుక్కుమంటూ వుంటవి. ఆ అబ్బాయి ముఖంవంకే చూడకూడదు."

ఇల్లాగ ఆ అమ్మాయి చెప్పుకొని గుండె గట్టి చేసుకొన్నది. అప్పుడు మధ్యాహ్నం పన్నెండుకొట్టారు.

అది మిట్టమధ్యాహ్నమే కావటానికి. కాని శ్రావణమాసం కావటంచేత ఆకాశం మేఘచ్ఛన్నమై చల్లగా హాయిగావుంది. ఆ అబ్బాయి తల దువ్వుకొని, తెల్లనిచొక్కా తొడుక్కున్నాడు ఎవ్వరూ వున్నట్లులేదు ఆ చుట్టు ప్రక్కల. ఆతడు ఎకాయకీని వెళ్ళి ఆ కిటికీ దగ్గర నుంచున్నాడు.

కిటికీలో పెద్ద అద్దం ఒకటి నిలబెట్టి, అందులో చూచుకొంటూ ఆపిల్ల తల దువ్వుకొంటున్నది. పిల్లవాడు పిల్లను బాగా చూశాడు. 'ఎంత అందంగావుందీ ఈఅమ్మాయి! ఒక్కమాట మాట్లాడితే బాగుండునే!అనుకొన్నాడు.

ఆ అబ్బాయి నవ్వుముఖము చూచేసరికి ఆ పిల్లకు ఏదో తమాషాగావుంది. అందమైన కుర్రవాడులాగానే వున్నాడు. అక్కడే నుంచుని ఇంకా ఆ అబ్బాయిని చూద్దామనీ, ఏమైనా మాట్లాడితే విందామనీకూడా అనుకొన్నది:

అబ్బాయి ఎట్లాగయినా ధైర్యంచేసి "ఇదిగో అమ్మాయ్"–అని అయినా అందామని అనుకొంటున్నాడు. ఇంతలో ఆ పిల్ల "ఛీ కార్యం కాని పిల్లలు ఎక్కడైనా మొగుడు వంక చూస్తారా, తప్పుకాదా," అని అనుకొని తుర్రున వెళ్ళిపోయింది, అబ్బాయి తెల్లపోయినాడు.

4

అరెరెరె, మాట్లాడించటానికి ధైర్యం లేక పోయింది గదా, ఎంత తెలివితక్కువ పని చేశాను, ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలె! అని ఇల్లాగ అనుకొంటూ అతడు గదిలోకి వెళ్ళి పోయి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఏమీ తోచ లేదు. ఏదో పత్రికచూడటం మొదలుపెట్టాడు. పత్రికలో తనను బాధిస్తూవున్న సమస్యకు సమాధానం ఎక్కడా కనుపించలేదు. అసలు అతనికి అక్షరాలే కనిపించలేదు!

ఇంతలో ఆపిల్ల అక్కడికి వచ్చింది ఎందుకో. ఆ అబ్బాయిని చూడటానికే వచ్చింది అనటంమాత్రము అన్యాయము.

అయితే ఒకటి. ఏదో పనిమీద వచ్చిన మనిషి అయితే, అక్కడే తారట్లాడుతూ, మంచుని వుండటానికి కారణం ఏమిటీ అని అడగవచ్చు. దానికి సమాధానం చెప్పలేము. ఆపిల్ల మనస్సులో యేమి అనుకొంటూ వున్నదో, ఏమో! అక్కడ ఎవ్వరూలేరు కూడాను. వాళ్ళ అమ్మా వాళ్ళూ లోపల ఎక్కడో వున్నారు. తండ్రి ఇంట్లో లేడు. అల్లాంటప్పుడు ఆపిల్ల, అల్లాగ ఒంటరిగా రావటం చాలా తప్పు అన్న విషయం. ఒప్పుకుంటూ. కాపురంచేస్తున్న పిల్లఅయినా అల్లాగ బరి తెంచుకొని పట్టపగలు మొగుడికి యెదురుగా రాదు. అయితే ఆ పిల్లకు తన మొగుడు అక్కడున్నాడని తెలియకపోవచ్చు. అసలు ఎందుకు వచ్చిందో ఏమో!!

చుట్టుపక్కల ఎవ్వరూ లేకపోవటం, ఆ పిల్ల ఒక్కర్తే అక్కడ నిలబడి వుండటం, ఎంత ప్రమాదం తెచ్చింది ఆ అబ్బాయికి. ఎట్లా ధైర్యం వచ్చిందో ఏమో చటుక్కున అనేశాడు "ఏయ్ పిల్లా, మాట" అని.

ఆ అబ్బాయిని చీవాట్లు వేయటానికి మాంచి సమయం దొరికింది ఆ పిల్లకు. "ఏమిటది? అమ్మతో చెప్పనా?" అనో, "తప్పు పిలవ కూడదు" అనో అందామని నిశ్చయించుకొన్నది. గుండె నిబ్బరంగల పిల్ల కాబట్టి అల్లాగ అనాలని అయినా తోచింది.

ఆ ధీరశీల అల్లా అందాము అనుకొన్నది, నోటిదాకా వచ్చినై మాటలు. కాని అనలేక పోయింది. ముక్కుపైన వేలువేసుకొని తప్పు అని మాత్రం అనగలిగింది, అదీ ధైర్యంగల పిల్ల కాబట్టి.

అయితే ఈమాటలు గంభీరంగా కొట్టొచ్చినట్లు అనవలసింది. పాపం పసిపిల్ల కేమి తెలుసు? నవ్వొచ్చింది ఆ పిల్లకు. అందుకని ఈమాటలు అని పక్కుననవ్వి ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడు మూడుగంటల పదినిమిషాలైంది.

5

తాను తప్పు పని చేశానేమోనని, ఆ తరువాత, ఆ పిల్లవాడు చాలా భయపడ్డాడు. నోరుజారి అనేశాడు. దీనివల్ల ఏం ప్రమాదం వస్తుందో! ఈ సంగతి ఆపిల్ల తల్లితో చెపితే ఎంత నవ్వుబాట్ల పని! ఏవో గుసగుసలు వినిపించినై! పాపం పిల్లవాడి గుండెలు తల్లడిల్లిపోయినై.

పాపం ఆపిల్ల ఆయినా ఎంతో హడిలిపోయింది. ఎందుకో ఆ అమ్మాయి గుండెలు దడదడ కొట్టుకొన్నయి.

ఆ పిల్లవాడు అక్కడ, ఈపిల్ల ఇక్కడా, భయభ్రాంతులై వుంటూ వుండంగానే గడియారం నాలుగు, అయిదు, ఆరు, ఏడు, గంటలు కొట్టుకుపోయింది.

అబ్బాయికి బైటికి వెళ్ళటానికి ముఖం చెల్లక, కాళ్ళాడక ఇంట్లోనే వుండిపోయినాడు. ఆ రోజున శ్రావణ శుక్రవారం అవటం మూలాన తల్లివాళ్ళూ పేరంటానికి వెడుతూ

అమ్మాయినికూడా, రమ్మంటే - ముస్తాబై కూడా, చివ్వరకు ఆ అమ్మాయికి నలుగురి లోకి పోవటానికి భయంవేసింది. ఏదో నెపం చెప్పి వాళ్ళను పంపించి తాను వుండిపోయింది. ఇద్దరూ చిన్నపిల్లలు కావటం మూలాన చాలా హడిలిపోయినారు.

సాయంత్రం ఏడుగంటల యాభై అయిదు నిమిషాలు అయింది. ఆ సమయంలో అబ్బాయికి గదిలో కూర్చోటం కష్టం అనిపించింది. గాలిలో డాబాపైన పచార్లు చేద్దామని బుద్ధి పుట్టింది.

ఒంటరిగా గదిలో కూర్చోటం కష్టంవేసి ఆ పిల్లకూడా అంతకు పూర్వమే డాబాపైన చాపవేసుకొని కూర్చున్నది. ఠాకూరు కథలు చదువుతున్నది. అబ్బాయి వెళ్ళాడు. ఆ అమ్మాయి అక్కడ కనిపించింది.

ఇందాక మాట్లాడిచ్చినందుకే హడిలిపోయిన కుర్రవాడు, ఇప్పుడు ఆపిల్ల ఒంటరిగా అక్కడ వుండటం చూచి "ఛా మనకెందుకు, ఆ పిల్లతో మాట్లాడటానికి మనమెందుకు ప్రయత్నంచెయ్యాలె?" అని అనుకొని కిందికి వెళ్ళిపోవచ్చునా? వెళ్ళిపోక ఆపిల్ల వున్న చోటికి వెళ్ళటానికి సాహసిస్తున్నాడు.

"ఇందాక ఆ అబ్బాయిని చూచి నవ్వటమే తప్పు అని నా అంతరాత్మ చెప్పింది. కార్యం కాని పిల్లను మొగుడితో మాట్లాడటం మహాపాపం" అనుకొని ఆపిల్ల అయినా, వెళ్ళిపోకూడదూ! వెళ్ళలేదు.

ఇద్దరూ ఇద్దరే?

ఎవ్వరూ వెళ్ళిపోలేదు. కాని వాళ్ళు బుద్ధిపూర్వకంగా ఉందామని ఉండిపోలేదు. పాపం వాళ్ళిద్దరికీకూడా మతిపోయింది. ఆ అమ్మాయి గుండెకొట్టుకొంటూఉన్నది. ఆ అబ్బాయి గుండెకూడా దడదడలాడ్తూ ఉంది.

అయితే ఒక్కసంగతి. ఆపిల్ల ఈ అబ్బాయిని చూడలేదేమో ఎందుకంటే ఈ పిల్లవాడు వచ్చేసరికి ఆ అమ్మాయి అటుతిరిగి పుస్తకం చూస్తున్నది.

ఆ అబ్బాయిమట్టుకు, ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, కొద్దిగా వెనక్కుతగ్గి, ధైర్యంతెచ్చుకొని మళ్ళీ ముందుకు వడుస్తున్నాడు. ఆపిల్లవైపు ఆకర్షింపబడ్డాడు. దగ్గరకుకూడా వెళ్ళాడు. ఆపిల్లమటుకు ఇతనివైపు తిరగలేదు.

ఎందుకు తిరగలేదూ? తను అక్కడికి రావటం ఆపిల్ల చూడలేదని ఆ కుర్రవాడు అనుకొంటున్నాడు. ఇల్లాగ అనుకోవలెననే ఆపిల్ల వుద్దేశంకూడానూ! అందుకని అటు తిరిగేవుంది.

నిజంసంగతి ఏమిటీ అంటే ఆపిల్లకు ఈ అబ్బాయి మేడమెట్లు ఎక్కుతున్నప్పటినుంచీ జరిగినదంతా తెలుసు! ఆ కుర్రవాడు మేడమెట్లు ఎక్కుతున్నాడనీ, డాబాపైకి వచ్చాడనీ, తనవైపు చూస్తున్నాడనీ, దొంగలాగా నడుస్తున్నాడనీ, అన్నీతెలుసు.

ఆ అమ్మాయి ఇల్లాగ అనుకొంటున్నది. "ఈ పిల్లవాడు నాదగ్గరకు వస్తున్నాడు. నేను అతనివంక చూడకూడదు. కార్యం కాని పిల్లలు మొగుడివంక చూడకూడదని నాకు తెలుసు. అందుకని అసలు అటుతిరగను."

"నేను ఆ అబ్బాయివంక చూడకపోతే అతడు నన్నేంజేస్తాడు. పాపం కాసేపు చూస్తాడు, తలలోపెట్టుకొన్న, ఈ మల్లెపూలు కనపడతవి. అవిమటుకు ఎందుకు కనపడాలె! అని ఆ అమ్మాయి తన పమిట

చెంగు జడపైన కప్పుకొన్నది. ఆ సన్నని చీరచెరుగు ముసుగులోనుంచి ఆ మల్లెపూలు నవ్వటం మొదలుపెట్టినవి.

ఆ అమ్మాయికి అప్పుడు కొత్త ఆలోచన వచ్చింది. ఆ అబ్బాయి తనను ముద్దుపెట్టు కొంటాడేమోనని తోచింది. అటువంటి ఆలోచన ఆపిల్లకు ఇదివరకు ఎప్పుడూ రాలేదు. అప్పుడు ఎందుకువచ్చిందో.

అల్లాంటి ప్రయత్నం ఆ అబ్బాయిచేస్తే ఏంచెయ్యాలా అన్నది పెద్దసమస్య అయి పోయింది. ఆపిల్లకు అది తలకుమించిన ఆలోచన.

ఏంచెయ్యాలో ఆపిల్లకు చప్పున తోచలేదు. చాలాసేపు ఆలోచించింది, చివ్వరకు భగవంతుడి దయవల్ల ఆ అమ్మాయికి ఒకఉపాయం తోచింది. అది ఏమిటీ అంటే, ఆ అబ్బాయి కనుక ముద్దుపెట్టుకొంటానికి ఎల్లాంటి ప్రయత్నంచేసినా, తానుమాత్రము అట్టిపనికి అవకాశం ఇయ్యకూడదనీ, ముఖం అటూ ఇటూతిప్పి అతనికి అందకుండా చేద్దామనీ. ఈ ప్రయత్నాలవల్ల అతనిని వారించ లేక పోతే, ఆపిల్లవాడి చెంపమీద చిటుక్కున కొడదామనీ! ఇల్లా చెయ్యిఎత్తి, ఇల్లాగ కొట్టాలె అని ఆ అమ్మాయి కొట్టేపద్ధతికూడా అభినయించి చూచుకొన్నది.

అయితే మొగుణ్ణి అల్లాగ చెంపమీద కొట్టటం తప్పు అని ఆపిల్లకు ఒకక్షణంలో తోచిందికూడా. చాలా వ్యాకులపడ్డది. చివ్వరకు ఇల్లా అనుకొని మనస్సులో సమాధాన పడ్డది. "ఆ అబ్బాయి నన్ను ముద్దుపెట్టుకోటం తప్పుగాదా? అతడు ఆ తప్పుపనిచేస్తే, అతనిని ఆ మహా పాపకార్యాన్నుంచి వారించటానికి ఇల్లాగచేయటం మంచిదే!"

ఇల్లాగ అనుకొని ఆపిల్ల ఆ కుర్రవాడి చెంపమీద చిటుక్కున కొట్టాటానికీ, తన కన్యాత్వాన్ని కాపాడుకొంటానికీ, కృతనిశ్చయురాలై అందుకు కావలసిన ధైర్యంకోసం, అనసూయ, అరుంధతి మొదలైనవారి పవిత్ర చరిత్రలలోని కొన్ని సంఘటనలను జ్ఞాపకం తెచ్చుకొంటూ ఉన్నది.

ఆపిల్ల అల్లాగ చెయ్యదల్చుకోటం తప్పు కాదా అని తోచటంలో విపరీతంఏమీలేదు. కాని సత్యభామ మొగుణ్ణి ఎడమకాలితో తన్నింది అంటే చిరునవ్వునవ్వే మీరూ, ఈ పిల్ల మొగణ్ణి కాస్త చెంపమీద ఇట్లా అనాలని నిశ్చయించుకొన్నదీ అంటే హడిలిపోవటానికి కారణం ఏమిటో నేను ఊహించలేకుండా ఉన్నాను.

అయినా నేను ఆపిల్లను వెనకేసుకొచ్చి ఆ అమ్మాయి తప్పుఏమీ లేదని అనటమూ లేదు. ఇంత చిన్నపిల్ల ముగ్ధ, వ్రీడావతి ఇల్లాగ నిశ్చయంచేసుకొన్నదేమానని నాకూ ఆశ్చర్యంగానేవుంది. అయితే ఒక్కటి.

ఆపిల్ల ఏది ఉచితమో, ఏది అనుచితమో తెలుసుకోలేని వయస్సులోవుంది. కామసూత్రాలు చదివిన మనిషికాదు. అందుకని ఆ అమ్మాయి క్షమించతగినదని మాత్రం నేను గట్టిగా అంటాను.

ఆ అమ్మాయిని ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ ముద్దెట్టుకోలేదు. అందుకని ఈ కుర్రవాడు తనను ముద్దెట్టుకొంటే ఎల్లాగవుంటుందా అని ఆపిల్లకు ఒక ఊహవచ్చింది. ఎల్లా వుంటుందో ఊహించలేక ఆప్రయత్నం మానేసి అతని చెంపమీద కొట్టటానికే, మరీ నిశ్చయించుకొన్నది అపిల్ల.

ఆ అబ్బాయి ఊహాలు విపరీతంగా పోతున్నాయి. ఆపిల్లను కౌగలించుకొందామని తన హృదయానికి గట్టిగా ఆ అమ్మాయిని అదుముకొందామనీ, ఆ అమ్మాయి మృదువైన బుగ్గలను తాకుదామనీ, తలపైని చెయ్యి వేసి నిమిరుదామనీ, ఇల్లాంటి ఆలోచనలన్నీ అతని తలలో ప్రవేశించినవి. ఇల్లాంటి పాపపు ఆలోచనలు రాకుండా వుండటానికే కళాశాలలో భగవద్గీతపాఠం చెప్పాలని పెద్దవాళ్లు కొట్టుకొని గోలపెట్టేది !.

ఈ పిల్లవాడు ఇల్లాగ అనుకొంటూ మెల్లిగా పోతున్నాడు. ఆ అమ్మాయి దృఢ సంకల్పం ఏమాత్రం తెలిసినా ఆ అబ్బాయి బతికిపొయ్యేవాడు పాపం, విధి తరుముకొని తీసికెళ్ళింది.

పైగా అతనికి ఏమితోచిందీ అంటే, "ఈ సమయాన్న జారవిడిచానా ఈజన్మలో మళ్ళీ ఇల్లాంటి సదవకాశం దొరకదు. జన్మాంతరం, తలచుకొన్నప్పుడల్లా, వళ్లు గగుర్పాటు కలిగించే, తియ్యని తలపులనిచ్చే, సుకృత్యం ఏదైనా చేయదలుచుకుంటే సాహసించి ఇప్పుడే చెయ్యి ! సమయందాటినతరువాత, అరే, ఎంత బుద్ధితక్కువ పనిచేశాను. ఆ అమ్మాయిని కౌగలించుకోవాలిసింది పొరపాటైపోయింది. అని ఎంత ఏడ్చినా ఏమీ లాభంవుండదు."

ఆ అబ్బాయి చాలా భయస్థుడు పిల్లదగ్గరకువెళ్ళి నుంచున్నాడు. ఆపిల్లను మాట్లాడిద్దామనుకొన్నాడు. కాని నోరు పెగలలేదు.

ఆ అమ్మాయి ఏమీ ఎరుగనట్టు అటు తిరిగే, ఉంది. ఇటు చూడనైనాలేదు. ఈ అబ్బాయికి ధైర్యంలేదు ఆ అమ్మాయితో "ఓ అమ్మాయ్, ఇటుతిరుగూ" అని అనటానికి. ఇల్లాంటి దుర్భరమైనస్థితి వచ్చింది పాపం ఆ అబ్బాయికి !.

వెన్నెలకూడా వస్తున్నది. వెలుగు అంతకుముందే పోయింది. అయినా ఆపిల్ల పుస్తకంవంక చూస్తునే వుంది ఆ సంజె చీకట్లో అక్షరాలు కనపడుతున్నట్లు. ఆ అబ్బాయికి ఏమీ తోచలేదు. ఆపళంగా ఆ కుర్రవాడు, ఏమీ ఆలోచనలేకుండా ఆపిల్ల రెండు కళ్ళనూ తన రెండుచేతులతోనూ మూశాడు.

ఏంజెయ్యాలా అనే పెద్దప్రశ్నవచ్చింది ఆ అమ్మాయికి. ఆ అబ్బాయిచెయ్యి ఆపిల్లమీద పడేసరికి ఆ అమ్మాయికి ఎంతో కోపము రావాలిసింది.

తనను ముద్దు పెట్టుకొంటే, అతన్ని చెంప చిటుక్కుమనిపించటానికి, ఆపిల్ల సిద్ధంగానేవుంది. అంతవరకే ఆలోచించింది. కాని తన కళ్ళుమూస్తే ఏమి చెయ్యాలో ఆ అమ్మాయి ఆలోచించుకోలేదు. అప్పటికప్పుడు ఏమీ తోచలేదుకూడాను. మహామహా వాళ్లే అల్లాంటి సమయంలో తల్లక్రిందులౌతారు, పాపం అభం, శుభం తెలియని ఆ పిల్లకేం తెలుస్తుంది. అందుకని ఆ అమ్మాయి మాట్లాడకుండా వూరుకొన్నది.

ఆ అబ్బాయి కరస్పర్శ తగిలేటప్పటికి ఆ అమ్మాయికి తమాషాగా వళ్ళంతా ఝల్లుమన్నది. ఆపిల్ల తన శరీరంపైన గగుర్పాటు కలగటం ఎప్పుడూ ఎరుగదు. వళ్ళంతా మొగ్గలు తొడిగింది. ఏమిటబ్బా ఇంత హాయిగా వుందనుకొంటూ ఆ అమ్మాయి ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది.

ఆ పిల్లవాడికికూడా ఏదో తమాషాగావుంది. గుండె కొట్టుకొంటున్నది. వేడిరక్తం శరీరంలో బహు వేగంతో ప్రవహిస్తున్నది.

నిజం మాటకు అతనికి ఏమీ తోచలేదు. ఇల్లా చేయడంవల్ల ఏమి కొంపమునుగుతుందో అన్న భయంకూడా పోయింది. తనకెందుకు అంత హాయిగావుందో అతనూ తెలుసుకోలేకపోయినాడు.

నిజం సంగతి చెపుతున్నాను. ఇందులో అసత్యం ఏమీలేదు. ఏమిటంటే అమ్మాయిని ముద్దుపెట్టుకొందామని ఆ అబ్బాయి అంతకు పూర్వం ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. ఆ క్షణంలో అతనికి ఆ అమ్మాయిని ముద్దుపెట్టుకొంటే బాగుండునని తోచింది. ఎందుకు అట్లా తోచిందో ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఈ రోజుకూ అది రహస్యమే. ఇల్లాగ తోచినవెంటనే అతను ఏమి చేశాడంటే ఆ అమ్మాయిని గట్టిగా కౌగలించుకొని బుగ్గపైన ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు. అప్పుడు సరిగ్గా ఎనిమిదీ, ఎనిమిది అయింది ఇన్‌డియన్ స్టాండర్డు టైమ్.

కొంతమంది, ఏమంటారూ అంటే, కార్యం కాని పిల్లను ముట్టుకొని ముద్దెట్టుకోటం ఆ పిల్లవాడి తప్పు అనీ, అదేమి అని అనకుండా మెదలకుండా వూరుకోటం ఆపిల్ల తప్పు అనీ అంటారు.

నేను అనటం ఏమిటంటే ఆ పిల్లది ఏమీ తప్పులేదనే! మొదట కళ్ళుమూస్తే యేమి చెయ్యటానికి తోచలేదు. ఆ తరువాత ముద్దెట్టుకొన్నప్పుడుకూడా ఆపిల్ల ఏమీ అనలేకపోయినమాట నిజమే. ముద్దుపెట్టుకొంటే ఇల్లాగ తమాషాగా, సంతోషంగా, హాయిగా, సుఖంగా, ఆనందంగా వుంటుందని ఆపిల్ల ఎప్పుడూ వూహించలేదు. ఆ సుఖంలో చెంపమీద కొడదామని అనుకొన్నమాటే మరిచిపోయింది పాపం!!

ఆ ఒక్కమాటే కాదు, ఆపిల్ల అన్నీ మరిచిపోయింది; తన వళ్ళు తనకే తెలియని స్థితిలో వుండిపోయింది.

ఆ అబ్బాయి ఒక్క బుగ్గపైనే ముద్దులు కురిపిస్తూవుంటే, ఆపిల్ల రెండోబుగ్గ అందించగలిగింది. అంతే. అంతకంటే పాపం ఆ పిల్లకు ఏమీ తెలియలేదు.
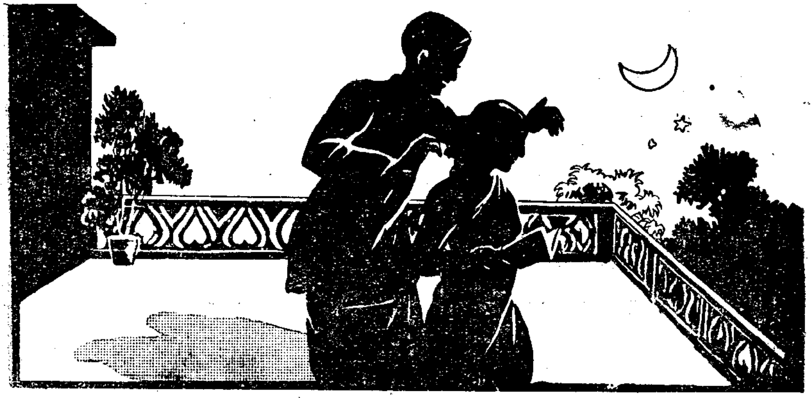
అయితే ఆ పిల్ల పేరేమిటీ అన్న ఒక్క విషయం చెప్పటం మరిచిపోయాను. ఆ అమ్మాయి పేరు కాంతం.